

Ken Pratt e-interviewt kunstenaars Cathy Ward en Eric Wright.

De versies van hoe jullie twee elkaar hebben ontmoet en samen gingen werken zijn eindeloos. Willen jullie voor eens en voor altijd het ware verhaal vertellen?

EW: Enige verwarring die hierover bestaat lijkt voort te komen uit het feit dat onwaarschijnlijke dingen onze samenwerking mogelijk hebben gemaakt. We hebben elkaar ontmoet toen we meededen aan een arts residency programma in het Banff Centre in Alberta, Canada in 1989. Zodra mensen dat horen en mijn accent horen gaan ze ervan uit dat ik Canadees ben. Ik ben eigenlijk Amerikaans, ik kom uit Ohio, maar toen we elkaar ontmoetten woonde ik in New York. Hoe ik bij het Banff Centre terecht kwam is een raar verhaal, ik wist niet eens wat het was toen ik er informatie over aanvraag.

Er is een performance plek in Lower Manhattan genaamd The Franklin Furnace, ik ontwierp een aantal kostuums en hielp er mee met van alles en nog wat omdat een vriend van me daar optrad. Ik ging naar het toilet en daar hing een poster, een foto van een besneeuwde bergtop, niks meer, en een minuscuul adres aan de onderkant van het Banff Centre.

Ik was toen heel erg into het schilderen van bergen, wat ik vanuit mijn verbeelding deed, aangezien ik geen ervaring met echte bergen had. Dus zonder dat ik wist wat het Banff Centre was, schreef ik naar het adres dat op de poster stond, vanuit de gedachte dat ik daar heen moest. Later dat jaar kreeg ik een prospectus en een aanmeldingsformulier, maar ik meldde me niet aan, ik weet eigenlijk niet waarom, maar ik legde het weg en vergat het. Het volgende jaar stuurden ze me weer formulieren en toen dacht ik: "Als ik een beurs krijg, ga ik." Dus ik vroeg een beurs aan die me de mogelijkheid gaf er heen te gaan, wat een verrassing! Ik bereidde me voor op het vertrek, continu bang voor hoe het zou zijn.

Vlak voor de residency ging ik langs bij vrienden in Cape Cod, Massachusetts, wat ongeveer 4 uur ten noorden van New York ligt, met de auto. Een vriend van me wilde me wel naar Boston rijden van waar mijn vlucht naar Canada zou vertrekken enkele dagen nadat we allemaal in Cape Cod aangekomen waren. I ging naar de check-in nadat ik mijn lift ervan had verzekerd dat alles in orde was

E-interview with Cathy Ward and Eric Wright

The versions of how the two of you met and came to work together are numerous. Would you like to set the record straight for once and for all?

EW: Any confusion over this seems to stem from the unlikely things that conspired to make it happen. We met while attending an arts residency program at the Banff Centre in Alberta, Canada in 1989, and as soon as people hear that and hear my accent, they assume that I am Canadian. I am actually American, from Ohio, but at the time we met I lived in New York. How I came to go to the Banff Centre is odd, in that I didn't even know what it was when I sent away for information.

There is a performance space in lower Manhattan called the Franklin Furnace, I was designing some costumes and helping out a friend who was performing there. I went to the toilet and hanging there was this poster, which was just a picture of a snow-capped mountain, nothing else, and a tiny address at the bottom for the Banff Centre.

I was really into painting landscapes with mountains, which I did from imagination, as I had no experience of real mountains. So without knowing what the Banff Centre was I wrote off to the address on the poster, thinking, "I have to go there". Later that year I received a prospectus and an application form, but I didn't apply, I don't know why, but I put it aside and forgot about it. The next year they sent the forms again and this time I thought, well, if I can get a grant I'll go. So I applied and got a grant that enabled me to do it, what a surprise! I then prepared to go, all the time fearful of what it would be.

Just before the residency I went to visit friends in Cape Cod, Massachusetts which is about 4 hours north of NY by car. A friend agreed to drive me to Boston to get my flight to Canada a few days after we all arrived at Cape Cod. I got to check-in after assuring my ride that I was fine, and that they didn't need to wait. It was then that I found out that I was one day EARLY for my flight and all of my Boston friends were away. I was just eying up vacant seats to sleep on when the clerk offered to get me there that day. I agreed figuring, it was better to arrive early at Banff than sleep in airport. So I was put on a series

en dat ze niet hoefden te wachten. Op dat moment kwam ik erachter dat ik een dag te vroeg op het vliegveld was en al mijn vrienden in Boston waren weg. Ik was net aan het bedenken op welke lege stoelen ik zou gaan slapen toen een receptionist me aanbod me diezelfde dag nog naar Canada te brengen. Ik nam het aanbod aan, met de gedachte dat het beter zou zijn om een dag eerder bij Banff aan te komen dan op het vliegveld te moeten slapen. Zo belandde ik in een serie vluchten met overstappen in Denver en Dallas, waarna ik uiteindelijk in Calgary belandde.

Cathy bleek er ook al een dag eerder te zijn, maar zij heeft haar eigen verhaal over hoe dat kwam. Dat was het begin van een drie jaar durende Londen- New York relatie die me uiteindelijk naar Londen bracht.

CW: Hoe ik ooit bij Banff ben aangekomen is een wonder. Ik had er nog nooit over gehoord, maar een vriend uit Montana waar ik mee samenwoonde had zich ervoor aangemeld en was daarna teruggekeerd naar de VS.

Toen de aanmelding op de deurmat viel, stuurde ik 'm in. Het was een tijd waarin er nog maar weinig residencies waren en ik had nog nooit iemand ontmoet die zoiets had gedaan, dus ik wist er niks vanaf. Toen ik m'n vlucht boekte zou het vertrekken van een gloednieuw vliegveld. Ik zat in een van de eerste vluchten vanaf een nog niet afgemaakt Stansted. Aangezien het vliegveld op een grote schuur leek en er maar weinig voorzieningen waren, ging ik samen met een vriend en een zak speelgoed maar wat foto's maken ik een pasfotohokje. Ik zat er nog in toen mijn naam werd omgeroepen met het verzoek naar het vliegtuig te gaan aangezien het ging vertrekken. Omdat ik zo laat was en laatste passagier nummer 13 was, werd ceremonieel geëscorteerd door de piloot over de tearmacadamweg naar het vliegtuig.

Ik had nog nooit en heb ook nooit daarna zo'n leeg vliegtuig gezien. Zonder eten aan boord maar met een overvloed aan gratis drank. Na een beschonken maar ietwat uitgehongerde negen uur durende vlucht, zonder films maar met de voortdurende klaagzang van een ontredde passagier, kwamen we aan op het verkeerde vliegveld.

Maar als geluk bij een ongeluk kon ik een auto met chauffeur kapen die mijn richting

of flights that had me changing in Denver and Dallas, finally arriving at Calgary in Canada.

It turns out that Cathy arrived a day before the official start as well, but she has her own story about that. Suffice it say that that was the beginning of a three-year London-NY relationship that finally brought me to London.

CW: How I ever got to Banff was miraculous. I'd never even heard of the place, but a mate from Montana I'd been living with had applied there then returned to USA.

When the application plopped on the doormat I sent it in. It was a time of few residencies, and I'd not met anyone who had gone anywhere remotely like it, so I knew nothing. When I booked my flight it was departing from a brand spanking new airport. I was on one of the first flights out of an unfinished Stansted airport. As the place was a bit of a large shed & had few amenities I ended up bugging about in a photo-booth with my mate, Adam, and a bag of toys. I was still in there when my name was annoyed to get on the plane as it was leaving. As I was so late and the last passenger No.13, I was ceremonially escorted over the tarmac to the plane with the pilot.

I've never before, nor since, seen such an empty plane, with no food on board but lashings of free drink! After an inebriated but somewhat starved 9-hour flight, with no films to watch but peppered by the intermittent wailing from a distraught passenger, we landed at the wrong airport.

But, by luck, I blagged my way into a chauffeur-driven car that was going my way to a conference, so rode with an eminent French film director and his assistants all the way to Banff.. It was just amazing arriving as the sun went down into this fabulous range of mountains - It was just grand! I hooked up with Eric and his sleazy-looking roommate, Doug Harvey, and moved in with them shortly after. Eric was travelling to Vegas after the residency, so I went too.

So how exactly do your joint pieces of work such as the Transromantik pieces come to be made? Where does the inspiration come from and how are the decisions made about what finally becomes a completed work?

opging naar een conferentie. Zo reed ik samen met een verheven Franse filmregisseur en zijn assistenten naar Banff. Het was geweldig om aan te komen terwijl de zon onderging in een prachtige rij bergen. Ik ontmoette Eric en zijn viezige kamergenoot Doug en trok niet lang daarna bij ze in. Eric zou na de residency naar Las Vegas gaan, dus ik ging mee.

Hoe ontstaan jullie gezamenlijke werken, zoals de Transromantik werken, precies? Waar halen jullie de inspiratie vandaan en hoe maken jullie keuzes over wanneer het werk compleet is?

EW: Transromantik was onze eerste volledige samenwerking. Daarvoor was mate van samenwerking redelijk laag. Het was meer een soort wederzijds begrip dat ontstond uit onze relatie en het feit dat we altijd een studio deelden.

Cathy betaalde me om wat schilderwerk te doen bij iets waar zij mee bezig was, of we deden wat computerwerk samen. Maar het voornaamste is denk ik het feit dat we altijd met elkaar over ons werk praatten. Tegen de tijd dat we in Beieren waren was het grondwerk gelegd, ook al wisten we dat toen nog niet. De inspiratie voor Transromantik kwam toevallig. We houden erg van koopjes, dus toen Easy Jet vluchten van 12 pond (inclusief belastingen) naar Zürich aanbood, namen we ze. We wisten niet veel over Zürich of Zwitserland of Oostenrijk, maar we gingen naar Zürich en huurden een auto.

Zürich leek saai, dus we vertrokken na een dag en gingen met de auto naar Oostenrijk. Zonder bestemming voor ogen reden we de hele dag door de geweldige lage Alpen en toen het tijd werd om een kamer te vinden hadden we pech. We waren te laat en de enige plekken die we nog konden vinden waren heel duur, dus we bleven doorrijden en eindigden om 1 uur 's nachts in Salzburg. Toen we de volgende dag wakker werden keken we op de kaart en realiseerden we ons hoe dicht we bij Neuschwanstein en de andere kastelen van Ludwig waren, dus toen werd dat onze missie.

We zagen Neuschwanstein, Lindenhof en het kasteel aan de Chiemsee en waren erg onder de druk en geïnspireerd. We hadden de kastelen bezocht en vroegen ons af wat we nu zouden gaan doen. We keken op de kaart en als uit het niets sprong er een naam uit:

EW: Transromantik was our first full collaboration. Before that the extent of collaboration was very small. It was more of mutual understanding that developed out of our relationship and the fact that we always shared a studio anyway.

Cathy used to commission me to do a bit of painting in something she was doing, or we would do some computer-based work together. I suppose the main thing though was that we always talked about our work to each other and came to really know where we were with it. So, by the time we were in Bavaria the stage was set, even if we didn't know it. The inspiration for the Transromantik work came by accident. We love a bargain, and when Easy Jet was offering £12 flights (including tax) to Zurich, we got them. We didn't know much about Zurich or Switzerland or Austria, but we went to Zurich and rented a car.

Zurich seemed boring, so we left after 1 day and pointed the car to Austria. With no destination in mind we drove through the fantastic lower Alps all day and when it came time to find a room, we were out of luck. We left it too late and the only places we could find were expensive, so we just kept driving and ended up in Salzburg at 1:00 am. When we woke up the next day we looked at the map and realised how close we were to Neuschwanstein and the other castles of Ludwig, so that became our mission.

We saw Neuschwanstein, Lindenhof and the one on Chiemsee and were really impressed and inspired. We had been to these castles and were wondering what to do next, we were looking at the map and like magic a name popped out. The name was "Berchtesgaden". It took a moment to realize where we had heard it, but we soon realised that it was Hitler's mountain retreat and drove there immediately. It was there, sitting in a Hofbrau Haus that the inspiration came, we started writing things down on napkins just like in some cliché movie or something. But the inspiration never let up for the years we have been working on it, it just gets deeper and more profound for us.

Berchtesgaden. Het duurde even voordat we ons realiseerden waar we het van kenden, maar we beseften al snel dat het het toevluchtsoord van Hitler was en gingen er onmiddellijk heen. Het was daar, in het Hofbrau Haus, dat de inspiratie kwam, we begonnen dingen op te schrijven op servetten, net als in een of andere cliché film. Maar de inspiratie is nooit verdwenen in de jaren dat we er aan hebben gewerkt, het wordt alleen maar dieper en belangrijker voor ons.

Wat betreft het maken van het werk laten we ons meestal door onze intuïtie leiden. We maken nooit een plan voor het maakproces. We praten en raken geïnspireerd door de ideeën, werken die uit, maar dan gaan we gewoon aan de slag. Cathy is de leider geweest op het beeldhouwvlak aangezien zij daar het beste in is, ze is sneller in het vinden van de juiste materialen en de beste manier om ze te gebruiken. Ik ben nog steeds beter in schilderen, dus we proberen elkaar te laten doen waar we het beste in zijn, aangezien dat het beste is voor het eindresultaat.

CW: Zodra ik zag hoe Eric schilderde, wist ik dat er vlakken zouden zijn waarop we samen zouden kunnen werken. Kunstenaars werkten nog niet samen in 1989 maar mijn werk was een vrije en open aangelegenheid en erg breed in houding en medium.

Het klopt dat ik veel beeldhouwwerk en installaties maak, ik werk aan grote series en switch dan naar een andere modus. Mijn sterke punt is het gebruik van materialen op verschillende manieren, dingen op hun kop zetten. Ik was begonnen met schilderijen maken op bomen voordat we ons volledig stortten op Transromantik in 1997, maar de samenwerking met Eric deed het uitgroeien naar een nieuwe dimensie, aangezien zijn schilderijen zo goed samengingen met wat we probeerden over te brengen.

Die inspirerende nacht in Berchtesgaden was op mijn verjaardag en het was echt een magische, geweldige nacht met een volle maan. Het leek erop dat we het juiste middel hadden gevonden om mee samen te werken op een onbeperkte, zeer creatieve manier.

Jullie hebben beiden een eigen carrière als zelfstandige kunstenaar en maken werk dat erg verschilt van jullie gezamenlijke werk. Hoe brengen jullie evenwicht in de prioriteiten als individuele

As far as making the work, we end up just being intuitive with it and don't ever map out a plan for the making. We talk and get inspired about the ideas, map those out, but then just make the work. Cathy has been the leader on the sculpture front as that is something she is best at; she is quicker to find the right materials and the best way to use them. I am still better at painting; so we try and let each other do what we do best, as that is best for the work.

CW: As soon as I saw how Eric painted, I knew that there would be areas we could work together. Artists just didn't collaborate then in 1989 but my work was a very free and open affair and very broad in attitude and medium.

It's true; I do a lot of sculpture & installation, working on large series then switching into another mode. My strength lies in using materials in different ways, in turning things on their heads. I had started painting on trees before we fully launched into Transromantik in 97, but working with Eric made it grow into a new dimension as his paintings worked so well with what we were trying to convey.

The inspiring night in Berchtesgaden was my birthday, and it was just a magical amazing night with a full moon. It just seemed that we'd found the right vehicle with to work in an unconstrained, very creative way together.

Both of you have careers as independent artists and produce quite different work from the joint work. How do you balance the priorities between making your individual and joint work?

EW: Unfortunately, priorities are often dictated by who is curating, but we try not to let that happen too much. Making joint work can be a strain, especially when you live together, so we go and do our separate work often enough to keep from neglecting other things we are doing. Our joint work has always been about big universal themes and we do it large scale to fit that. So we don't belabour it by making new work just to try and get another show or something.

en samenwerkende kunstenaars?

EW: Helaas worden prioriteiten vaak gedictieerd door de curator, maar we proberen daar niet te veel aan toe te geven. Gezamenlijk werk maken kan een belasting zijn, vooral als je samenwoont, dus we zorgen ervoor dat we vaak genoeg met ons eigen werk bezig zijn zodat we andere dingen niet verwaarlozen. Ons gezamenlijk werk gaat altijd over grote, universele thema's en we werken op grote schaal om daarbij aan te sluiten. Dus we rekken het niet uit met nieuw werk om een expositie te krijgen of iets dergelijks.

CW: Wat we los van elkaar maken is altijd te herleiden op een idee dat we gezamenlijk zouden kunnen uitvoeren, maar op een andere manier. Ons gezamenlijke werk is nooit geforceerd, dat kan niet. Wat we maken moet passen en moet natuurlijk en goed aanvoelen. We komen nu in een fase waarin we elkaars werk al zo lang kennen dat we weten wat de ander kan en proberen de grenzen daarvan op te rekken om het nieuw en fris te houden.

Kunnen jullie ieder iets meer vertellen over individueel werk waar jullie op dit moment mee bezig zijn?

EW: Ik werk verder aan een serie portretten van country sterren waarmee ik jaren geleden ben begonnen. Ik ben al heel lang geïnteresseerd in de muziek en de mensen uit de country scene.

CW: Ik teken een wereld van haar, waarmee ik zeven jaar geleden begonnen ben. Het is iets waar ik veel plezier in schep. Ik heb een taal gevonden die allerlei soorten emoties en ideeën kan uitdrukken op een heel simpele en pure manier. Ik ben ook geïnteresseerd in het land en het maken van een sculptuur ermee. Ik heb net in opdracht een ontwerp gemaakt dat gebouwd is in Kent, Engeland op een 'Gyratory Circus' met afgebeten vuurstenen muren en 'kattenogen.' Het is een soort neolithisch tandwiel!

Zouden jullie ons iets meer willen vertellen over de geschiedenis van het Beau Roque werk? Ik heb begrepen dat de eerste incarnatie niet ver verwijderd was van de geur van zweterige toques en male bonding...

EW: Beau Roque was geïnspireerd op de film The Decline of Western Civilisation, Part 2 - The Metal Years, gemaakt door Penelope

CW: What we make individually always leads back into an idea what would work together but different. Our work together is never forced, it can't be. What we make has got to fit and feel natural and right. We are coming to a stage where we have known each others work so long that we know what the other can do and try to extend the limits of that to keep it fresh.

Could you each tell us a bit more about individual work you're currently making?

EW: I am continuing a series of portraits of country music stars that I started years ago. I have a long-standing interest in the music and the people.

CW: I draw a world of hair, which started 7 years ago. It's something that I get great pleasure from. I have found a language that can convey all sorts of my emotions and ideas in a very simple and pure way. I've also have an interest in the land and making sculpture with it. I've just had a design I was commissioned for, built in Kent, England on a 'Gyratory Circus' with knapped flint walls and "cats eyes." It's a sort of Neolithic cog!

Would you like to tell us a bit about the history of the Beau Roque piece? I understand it's first incarnation wasn't too far from the smell of sweaty jockstraps and male bonding...

EW: Beau Roque was inspired by the film "The Decline of Western Civilisation, Part 2 - The Metal Years" which was made by Penelope Spheeris. It's a documentary about the "hair metal" scene of the mid-80's in LA. This has an obvious connection to Cathy's work and the music angle has been important in my work. We had been thinking out doing something about this amazing film when we decided to go to LA to visit a friend.

As we were coming, our friend said, "Why don't you do a show? I know this space." So we said yes.

Spheeris. Het is een documentaire over de hair metal scene van LA mid-jaren tachtig. Dit heeft een duidelijke connectie met Cathy's werk en de muziek invalshoek is belangrijk in mijn werk. We dachten erover iets met deze geweldige film te doen toen we besloten naar LA te gaan en een vriend te bezoeken. Toen we kwamen zei onze vriend: "Waarom doe je geen schouw? Ik ken een ruimte." Dus toen zeiden we ja.

Het bleek dat de ruimte een deel was van een gang tussen een mannen- en vrouwenkleedkamer in de YMCA in downtown LA, dus we kunnen naar eer en geweten zeggen dat het inderdaad naar zweet rook, maar we hebben geen bonding meegemaakt, male dan wel anderszins.

Ik heb begrepen dat Cathy een interessant internet fotografieproject heeft. Kunnen jullie daar wat achtergrond bij geven?

CW: In de vroege jaren tachtig ben ik begonnen met het fotograferen van kermiskunst en attractieparken. Ik voelde me aangetrokken tot de schrille subcultuur die ze vormden die een spannend randje had en een zekere vulgariteit. Ik begreep ook dat de kermissen veel reflecteerden van wat populair was in die tijd, dus dat het zou veranderen en dat de look en de kunst zou verdwijnen en vervangen zou worden. Ik had het gevoel dat het belangrijk was om deze verandering vast te leggen. Het ontwikkelde zich tot het fotograferen van snoepkramen naast de kermiskunst, omdat sommige net zo spectaculair waren als de kramen en velen in het bezit waren van de kermisexploitanten.

Toen de CJD epidemie (de gekke koeienziekte) begon, keek ik met meer interesse naar de voedselkramen langs de weg. Mijn interesse is gegroeid omdat het een cultuur in zichzelf is die vaak over het hoofd wordt gezien of genegeerd. Ik heb ontdekt dat het divers is een enigszins komische toevoeging aan het sociale landschap van Groot-Brittannië. Waar ik ook ben in de wereld, ik fotografeer ze, dus het is evenzeer een persoonlijk dagboek geworden als een document over deze voedselkramen. Het heet wagontrain.org

It turns out that the space is a part of a corridor between the mens and ladies locker rooms in the Downtown LA YMCA, so we can answer truthfully that it did smell like sweat, but we didn't witness any bonding, male or otherwise.

I understand that Cathy has an interesting Internet photography project. Could you give us a bit of background on that?

CW: I started photographing fairground art and amusement sites back in the early 1980's. I was attracted to the lurid off world they inhabited which had an exciting edge and a lurid vulgarity. I also understood that the fairgrounds reflected a lot of what was popular at the time so would change, and the look and art would vanish to be replaced. I felt it was important to document this change. I progressed into photographing the mobile food wagon along side the fairground art, because some were as spectacular as the stalls & many are owned by fairground workers.

When the CJD epidemic ('Mad Cow Disease' -ed) kicked in, I looked at the roadside vendors with more interest. My interest has just grown because it's a culture in itself & often overlooked and ignored. I have found it to be a diverse and somewhat comic addition to Britain's social landscape and they are found in amazingly strange locations. Wherever I travel in the world, I photograph them, so it's become a very personal diary as much as a document of these food stalls. Its called www.wagontrain.org

So what's next for you, individually or jointly?

EW: We are making a large-scale collaborative oil painting (15.5m by 3m) for the fulfilment of a project we started last June. We embarked on a long road trip across America from Nebraska to California following the failed wagon train of 1846 of the Donner-Reid Party. A story of great tragedy etched into the annals of American pioneering history, it was a haunting trail to follow. We have so far called the project

Wat staat er voor jullie nog op het programma, individueel of gezamenlijk?

EW: We zijn bezig met een grootschalig, gezamenlijk olieverfschilderij (15.5 bij 3m) voor de vervulling van een project waar we afgelopen Juni mee begonnen zijn. We begonnen aan een lange road trip door Amerika, van Nebraska naar Californië in navolging van de mislukte goederentrein van de Donner-Reid Party in 1846. Een grote tragedie die in de annalen van de Amerikaanse pioniersgeschiedenis beschreven staat. Het was een spookachtig spoor om te volgen. We hebben het project de voorlopige titel Destiny Manifest gegeven. Het is de logische conclusie van Transromantik en traceert de culturele invloeden waarin we geïnteresseerd zijn naar het Amerika van die pioniers.

We hebben twee korte films gemaakt die getoond zijn in Romantic Detachment in P.S. 1, MoMA New York en Chapter Arts in Cardiff. Dit zal in juli getoond worden in de Gallery by the Lake, Cafe Gallery Projects in Londen.

"Destiny Manifest". It is the logical conclusion of the Transromantik work and traces the cultural influences we have been interested in to pioneer America.

We've made two small films that were shown in "Romantic Detachment" at P.S.1, MoMA New York, and Chapter Arts, Cardiff. This will be shown in July at Gallery by the Lake, Cafe Gallery Projects, London.